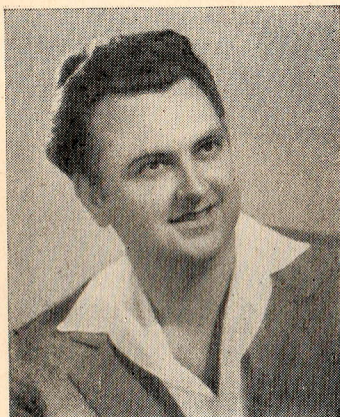

*Örömben nyílt dalra
hangom...*

CSEPELI
SZABÓ BÉLA

Születtem: 1924. május 14-én Csepelen.

Életem, születésem napjától kezdve itt alakul, forr és zajlik ezen a füstvert, homokos szigeten, Budapest egyik legnagyobb és legszigorúbb külvárosában. Apai nagyanyám és nagyapám is itt élt, itt halt. Apám — akit fiatal korában a WM-gyár és a háború munkaképtelen rokkanttá vert, — élete delén, 46 esztendő korában — önkézével tett pontot élete végére. Anyám hevesi szegényparasztok lányaként került fel a városba.

En 14 éves koromban kezdtem dolgozni. A munkásélet nevelt emberré — költővé. Verseket írogatni jóformán még „süvölénykoromban” kezdtem. Lassanként szenvedélyes autódidaktává váltam. A költészet, a természettudomány és a filozófia mellett főleg a „társadalom természetrajza” érdekelt — és érdekelt ma is.

A felszabadulás utáni években — ahogy a szükség hozta — száskoltam a Nemzeti Szabadkikötőben és lakatosként dolgoztam a Magyar Posztógyárban, később egyetemi tanulmányokat folytattam, újságíróskodtam, s közben természetesen verseket írtam. Verseimért 1958-ban József Attila-díjjal tüntettek ki. A közelmúltban jelent meg harmadik verseskötetem „A világ peremén” címmel. Jelenleg a „Külvárosi versek” című sorozatom mellett „A negyedik Hajó” és „Az emberiség tánca” című nagyobb, „korszakos” ciklusaimon dolgozom és mint SZOT ösztöndíjas regényt írok egy fiatal külvárosi „vadember” viharos-napsütéses életéről, „A folyó és a fiú” címmel.

Eddig megjelent kötetei:

ÚT A MESSZESÉGBE	Kötve 8,50 Ft
A VILÁG PEREMÉN	Kötve 10,50 Ft

TOLLHEGYEM TENGERÉN...

Tollam hegyén nagy, kék egek
s zöld tengerek hús éje leng,
felhő suhan át, szél suhog,
s ezernyi jéghegy tántorog,
csillagok fénye hull elém, —
itt élek lám egy toll hegyén,
itt küszködöm, itt öl a kín
mély titkok zsongó habjain...

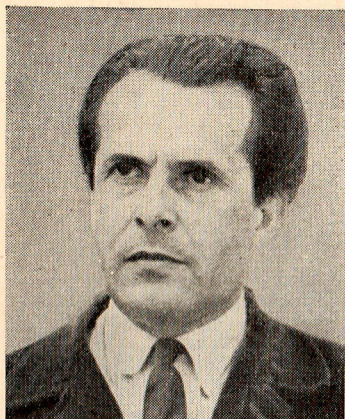
Rőt tollhegyen egy cseppnyi kék
s benne a zúgó messzeség,
a trópusok s a déli táj,
s nincs hajóm, csak egy deszkaszál,
egy deszkaszál, tenyérnyi csak,
mint kőszirtek közt úz a hab,
s melyen moszat és cápanyál-
szakállt növeszt a bős halál.

... Mégis: szállok fenségesen,
mert szívem mégsem védtelen:
tollhegynyi tájam óriás
egében szikrát ver a láz,
s kigyúl bennem a büszke hit,
hogy erőm part felé röpit,
új part felé, hol tiszta fény
dereng fel tollam kék egén...

Varsó, 1957. dec. 19.

(„A világ peremén” című verseskötetből)

CSORBA GYŐZŐ

1916-ban születtem, Pécsen. Szüleim kilenc gyermeke közül nyolcadikként. Apám MÁV betűíró volt. Sem ő, sem anyám nem pécsi eredetűek, amaz Nagykállóból, ez Dunavacséról szakadt ide. Gyermekkorom nehéz volt, de erre voltaképpen csak később jöttem rá, amikor már a felnőtt tudatával közelítettem hozzá. Emlékeimben csodálatosan szépnek hordoztam, miként „Ocsúdó évek” című önéletrajzi költeményemben igyekeztem megfogalmazni.

Iskoláimat ugyancsak Pécsen végeztem: az elemi, a gimnáziumot, végül a jogi egyetemet. Azután néhány évig állástalan voltam, majd közigazgatási tisztviselő, később pedig könyvtáros lettem s vagyok mindmáig. Jelenleg a Pécsi Megyei Könyvtárban.

Az írást elég korán kezdtem. Első kötetem 1938-ban jelent meg. Ezt kisebb-nagyobb időközökben további négy verseskötet követte. A legutóbbi, „A szó ünnepe” ez év elején látott napvilágot. Versíráson kívül műfordítással is foglalkozom; egy önálló műfordításkötetem jelent meg, munkatársa voltam különféle antológiáknak, Goethe Faust II-nek új átültetése pedig — az utóbbi esztendőim munkája — sajtó alatt van.

1947-ben Baumgarten-díjat, 1957-ben pedig József Attila-díjat kaptam.

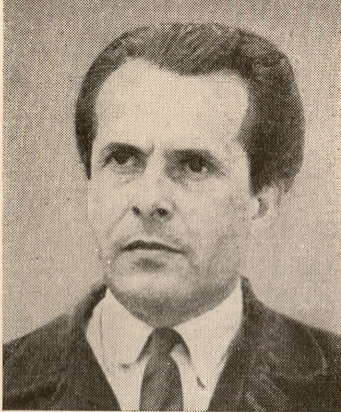
Eddig megjelent kötetei:

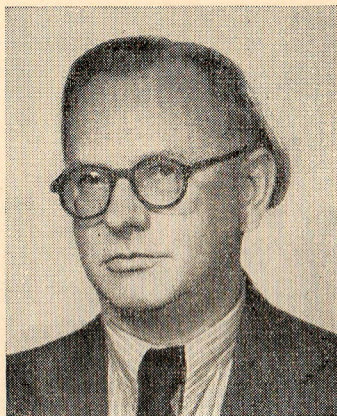
OCSÚDÓ ÉVEK	Fűzve 5,50 Ft
A SZÓ ÜNNEPE	Kötve 8,50 Ft

Gyermekkor, ó, csupán te voltál mentő
tarkán csillámló álmaid hadával;
szemem tükrén tündöklő rózsafelhő,
fülemben el nem lankadó madárdal.
„Vaskezed lesz” — mondták, s hittem szilárdan —
„erősebb mint a másik, s aki bántott,
bűnhődik akkor”. — Nagy lenni kívántam,
s megverni a rakoncátlan világot.
Pajtásaim — sokszor döltyölve többek —
ilyenkor kegyeimért könyörögtek.

(Az „Ocsúdó évek” című önéletrajzi
költeményből)

CSUKA ZOLTÁN

„Népek kohója,
forró furcsa Bán-
ság, — Temes, To-
rontál hajlik egybe
itt, — Zengő üveg-
búrád alatt szület-
tem, — Ahol már
Erdély tárja ka-
puit.” — Így kez-
dődik verses ön-
életrajzom, amelyet
évekkel ezelőtt, éle-
tem egyik nehéz

szakaszában kezdtem írni s amelyet valószínűleg halálo-
míg sem fejezek be, mert közben — kenyeret is kell keres-
ni. A Versec meletti kis faluból nem sokkal születésem után
(1901) szüleimmal együtt Bácskába kerültem, aztán jó tíz
év után egy hosszabb erdélyi kerülő után Pécsre (1915),
ahol érettségi után életem első folyóiratát, a Krónikát szer-
kesztettem s első verseskötetemet is ott jelent meg. Emel-
lett villamos kocsivezető is voltam, hogy aztán Horthyék
bevonulása elől megint a Bácskába menjek vissza s kerek
tizenkét évig dolgoztam a jugoszláviai magyar irodalom
talpraállításán, versesköteteimen s ezzel párhuzamosan a
magyar-jugoszláv irodalmi együttműködésen. Ezt a munkát
folytattam 1933-tól Budapesten, ahol a Láthatár című iro-
dalmi szemlét szerkesztettem, 1944-ig. A felszabadulást 1944
novemberében ifjúkori indulásom városában, Pécsen ér-
tem meg s ott is dolgoztam szerkesztőként két évig, hogy
aztán a fővárosba visszatérve elsősorban a szerb-horvát
irodalom klasszikusait kezdjem magyarra fordítani. Köz-
ben oroszról is fordítottam (Ehrenburg, Csukovszkij,
Tyendryakov) s újabban bolgárból is; csak időnként fog-
lalom versebe egy-egy lírai élményemet. Összezsugorítva
ennyi az életem története s ami e munka közben történt,
a sok küszködés és egyéni megpróbáltatás, az igazán nem
fontos. Irodalomszervezésen, szomszédos népek kölcsönös
megismerésének propagálásán és művelésén túl öt év óta
csak az irodalomnak, a műfordításnak élek s remélem, hogy
az igazi alkotómunkát, melyre egész életemben vágytam,
most, életem alkonyán végezhetem majd el.

Eddig megjelent kötete:

BUZGÓ KIÁLTÁS Kötve 10,50 Ft

TAVASZI ÜZEM

Most nő a táj, a bomló lombok,
S szemlátomást a tarka dombok,
Kihajt az ág, ezer virág,
Növekszik, duzzad a világ.

Az almafánk is, lám kibomlott,
S gazdag csokorba széjjel omlott,
S remegve rajta milliom
Szerelmes kis virágszirom.

A fehér gömb alatt megállok,
S csak bámulom a kis világot,
Mely úgy terül el kerekén,
Akár a világegyetem.

A fény zuhog, csak ömlik rája,
S mint bolygók szférikus danája,
Ezernyi kis méh úgy donog,
S villog, akár a csillagok.

Vidám üzem, belőled éled,
S terjed tovább az újult élet,
Foganj virág, világ, te bölcs,
Indulj utadra, új gyümölcs.

(„Buzgó kiáltás” című verseskötetből)

GARAI GÁBOR

1929-ben születtem, tehát 29 éves vagyok, apám, Marconnay Tibor, költő. Igaz, hogy engem anyám nevelt fel, de otthonom atmoszférája így is menthetetlenül irodalmi volt, mert ő meg magyar tanár és szavalónő lévén, első lépéseimtől kezdve igyekezett belémoltani a versek szeretetét. Tizennyolc éves korom óta írok verseket. 1948-ban megjelent egy-két versem, de a versírást hivatásként vállalni még nem mertem. Gondoltam: gazdasági pályára megyek, s ha jókat találok írni, az majd csak kiderül, addig is minék legyek terhére az emberiségnek. Ma is úgy vagyok vele, hogy ha normális foglalkozást űző emberrel találkozom, kissé röstellem megvallani, hogy költő vagyok. Néhány éven át nehezen tudtam dönteni vers- és prózaírás között, az utóbbi időben azonban — néhány kritikától eltekintve — kizárólag lírával foglalkozom. Ma már merem vállalni ezt a hivatást egész életemre. Persze, azért egyéb foglalkozásom is van: az Európa Könyvkiadónál dolgozom lektori minőségben.

Megpróbáltam egy kis ízelítőt adni magamról, már amennyire az ember önmagát ilyenformán jellemezheti. Hitelesebb, sokoldalúbb önarcképem megrajzolására, úgy vélem, verseim hivatottak s elsősorban az „Ének gyógyulásért” című kötetem, mely egyéni életem vívódásai, a mindig új reménységben feloldódó gondok megvallásán túl arról is vallomást tesz, hogy világméreteken is bízom a gyógyulásban: Béke, emberség és haladás diadalában.

Eddig megjelent kötetei:

ÉNEK A GYÓGYULÁSÉRT Kötve 9,— Ft
ZSÜFOLT NAPOK Füzve 4,— Ft

A DARU-MESTER

Lassan forog a nagycesontú madár
a csonka hídfőn, vasakat emelget,
mint lúdpihét csippenti föl a terhet,
s rövid vágányán el, meg visszajár.

Micsoda szörny! Hogy rettegne a táj,
ha egyszer rárohanna zúzni, ölni!,
De a magasban, ott egy férfi őrzi
nyugodt kezekkel, s most kikandikál

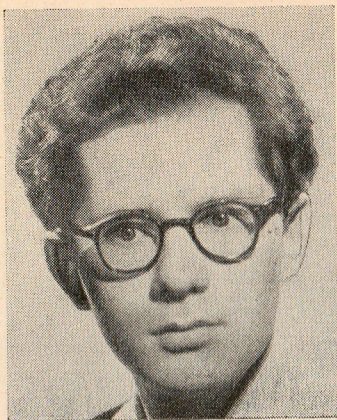
a szörnyeteg szívéből mosolyogva;
alatta háborúk szemetje, roncsa,
körötte, s fönt a tiszta téli ég. —

S tán ő is sejti, mit én benne látok:
e fölfelé terjeszkedő világot,
s ura, az ember megtartó hitét.

1958

(„Ének gyógyulásért” című verseskötetből)

GYÖRE IMRE

1934-ben születtem Keszthelyen. Apám postás volt, anyám szegényiparaszti családból származott. A kevés fizetés és anyám betegsége elég nehézzé tette életünket. A felszabadulást a keszthelyi Festetich-kastély pincéjében értük meg, anyám még 1945 decemberében meghalt. Iskoláimat Keszthelyen végeztem, gimnáziumban mindvégig kitűnő tanuló voltam. Már ez idő tájt rengeteget írtam, és főleg sokat olvastam. Nyári szünidőkben dolgoztam, arattam, voltam betonkeverő, cséplőgépellénőr és pék. Pesten az Újságíró Egyetemen tanultam tovább, az Új Hangban, a Rádióban jelentek meg első verseim. Annak ellenére, hogy 1955 decemberében megjelent a „Fény” című verseskötetem, igazán csak az ellenforradalom után lettem költővé. Azóta számos versem látott napvilágot különböző lapokban és folyóiratokban. Jelenleg az Élet és Irodalom szerkesztőségében dolgozom, írásaimmal, a szocialista irodalom felvirágzásához kívánok hozzájárulni.

Eddig megjelent kötetei:

FÉNY	Fűzve 3,50 Ft
ZUHOGJ CSAK ÁR!	Kötve 10,— Ft

AZ ÉJSZAKÁT...

Az éjszakát, én kedvesem
mondd, velem töltöd-e?
— Az éji holdat meglesem,
hogy száll a ház fölé.

Ma éjjel ismét nem ölel
két simító kezéd?
— Csillagot felhő nem főd el.
De minek kérdezed?

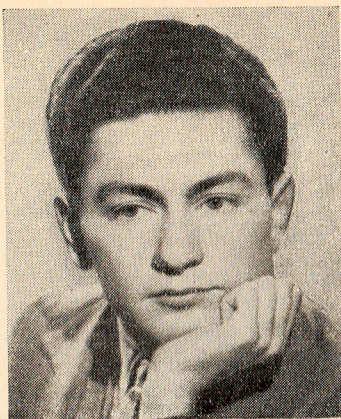
Ma éjjel ismét csóktalan
térek feküdni le?
— A hold is olvasztott arany,
csorog a semmibe.

Látod, a kedvem elhagyott,
a szám is jéghideg.
— Becsukódnak az ablakok.
És ne is szólj. Minek?

Szívemben kialudt a fény,
és néz rám barna gond.
— Mit tegyek? Miért szeretsz belém,
— ha nem kellesz? Bolond.

(„Zuhogj csak ár” című verseskötetből)

HÁRS GYÖRGY

1937-ben Budapesten születtem, ám a vidék volt kezdetül fogva, ahol nevelkedtem. Celldömölkön, anyai nagyanyámnál szereztem meg négyéves koromban a betűk ismeretét, első hat rímes sorom akkorról való. Tizenkét év után, tatai mezőgazdász időmben írtam meg a második verset, — addig rajzoltam, festettem csupán — de sokat: képzőművész akartam lenni. Helyem azonban nem az ecset papjai közt leltem meg végül is, ahogyan agronómus se lett belőlem. Első újságbeli megjelenésem napján, 1954-ben felvettek a budapesti egyetem újságírószakára. Közben riporterként a Szabad Föld című hetilaphoz kerültem. Munkatársként utaztam el 1956 őszén Albániába is, ahol az októberi magyar események híre ért. Hazasiettem és munkába álltam, életem legizgalmasabb időszakul az 1956–1957-es újságírói időszakot vallom. Azután tudósító- vagy turistaként bejártam a Balkánt, kijutottam Moszkvába is. Ez az utóbbi út összefügg műfordítói munkámmal: a szovjet irodalom sok költőművészának alkotását ültettem magyarrá mostanáig. 1958 végén jelent meg önálló verseskötetem: „A láz keresztjén”. Ezt kisregény követte: 1959 tavaszán — „Ökölbe zárt szív”. Új versgyűjteményemet 1960 könyvnapjára a Magvető adja ki; összeállítását, s voltaképpen megírását még részben sem végeztem el.

Eddig megjelent kötete:

A LÁZ KERESZTJÉN Kötve 8,— Ft

KÖTÖDJ MEG NÉPEDBEN

Kötödj meg népedben, Forradalom;
mint horgas harag a testben.
Oltalmat kérő, konok kezekkel
fogódzz a szívünkhöz, Forradalom,
te értünk-önző oltalom:
féltékenyebben és hűségesebben.

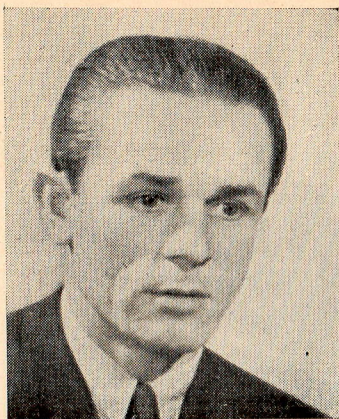
Mind, aki életét mérte nevedre:
dobogó sáncha köréd gyűl;
benned már önmagát félti remegve,
s meg fog védeni végül!
hogy lobogódat a gaz ne vehesse
vétkei szemfedelélül.

Kötte a céllal; és oly szabadon,
mint lefogott áram a vérben:
áradj az értelem ormairól
örökös igazra ítélten;
s kötödj meg népedben, Forradalom,
eloldhatatlan és egyféleképpen.

1957

(„A láz keresztjén” című verseskötetből)

MÁTYÁS FERENC

Valójában minden önéletrész egy kicsit hitvallás is, mert elmondja, kinek a családjához, szellemi közösségéhez tartozik az ember. Jómagam legszívesebben Dózsát vállalnám apámnak, de ha nem megyek is olyan messzire, — uradalmi köműves apámmal sem kell szégyenkezni, hiszen munkatársai tisztelték és szerették, s emlékét ma is őrzik.

Gyermekkoromat és ifjú éveimet Kispesten s az alföldi falvakban és pusztákon, apám környezetében töltöttem. Hosszú éveken át hordtam keze alá a téglát és a maltert, s immár hűsz esztendeje azért vallom magam népi írónak, mert — akárcsak Petőfi — én is apámtól és a néptől örököltem a forradalmi eszméket. Verseim nem függetlenek a világtól, s nem is csupán lírai lelkendezések, — úgy érzem, társadalmi mondanivalójuk van a korról. Az emberi teljesség kifejezésének igényével, a modern költészeti irányzatok tagadása nélkül, de a lírai közérthetőség hangján mondom el énekeimet, hogy a legegyszerűbb pusztai is megértse, vagy legalább is megsejtse. Arról próbálok számot adni lélekzetfójtva, mit teremtet itt az ember. Sose tévesztettem össze a látszatot a valósággal, így maradtam (tévedéseimmel is) tiszta szándékú és hűséges szószólója a mezítlábas millióknak, akik most már saját hazájukat rakják az annyiszor kiégett homokon. Hogy hiteles-e ez a költői vallomás, — az Idő dönti el, s egy kicsit az Idő előtt azok a barátaim, akik szívesen olvassák verseimet.

Eddig megjelent kötete:

CSÜND ÉS NYUGTALANSÁG Kötve 10,— Ft

EPISTOLA A HAZÁRÓL

Nem lehet nem belehelni a kor puskaporát,
légy menekült bár, — nem menekülsz:
mehetsz New Yorkba, Bécsbe árulni krumplit, hazát,
menthetetlenül oda kerülsz,
ahol a kérdés meztelen ténye tébolyba hajt
és belehalsz.

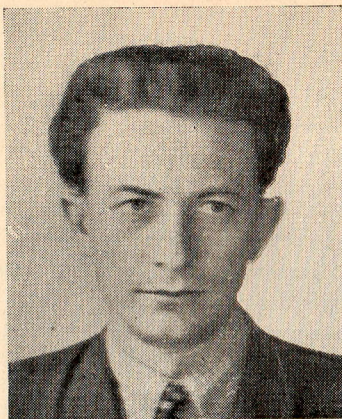
Riadt szívedben hogyha nem ászod emlékeid fel,
irgalmatlan vágy tépi sebed,
szép szót, ha gyújtasz lelked alá, tán béna hiteddel
önccsalásod kis vigasz lehet,
de elfongyulsz így, elfordul tőled saját honod,
Nincs otthonod.

Mit hoz a tél, ha telelni leülsz? — Szeretőd áld,
s érzéked mélyén gyönyört találsz,
áltatod magad olesó vigasszal, de bomba vág
lelkedbe, mert a szörnyű magányt
nem bírod tovább, rádöbbsz majd, hogy hazátlanul,
te élsz rabul.

Nem menekülsz az önvád kínjától, az óceán
habja locsogja idegenül, —
karóba húzott lélekkel reklám sorsod csupán
viczoroghat szánk, de sírsz belül,
s lehet Hudsonöd, az a táj kidobja lelkedet...
mert a Szózat egy.

(„Csönd és nyugtalanság” című
verseskötetből)

PÁKOLITZ ISTVÁN

1919-ben születtem Pakson. A családban a hetedik gyerek voltam; apám kőművessegéd volt és harangozó. Tanítatásomat szűkös jóvedelméből nem tudta volna fedezni; így felcsaptam bőgresház diáknak Kalocsán. 1942-ben végeztem el a Tanítóképzőt s még ez év őszén

bevonultam katonának Bajára. Újonc időm csak két hónapig tartott, mert a családban én voltam a negyedik katona.

1944 januárjában ismét behívtak katonának és a tiszti iskolára vezényeltek. Nem éreztem jól magam a tiszti iskolán. Politikailag teljesen képzetlen voltam, inkább csak éreztem, mint tudtam, hogy Magyarország csak veszíthet az esztelen háborúban. Fegyveres erőszakkal kényszerítettek ki Németországba, ahonnét 1945 augusztusában jöttem haza nyolc társammal gyalog. 1950-ben jelentkeztem főiskolai tanfolyamra, irodalom és történelem szakra. Ettől kezdve kisebb-nagyobb szünetekkel jelentek meg verseim a folyóiratokban, a Rádióban. 1954-ben jelent meg a „Három költő” című verses kötet 33 versemmel. Ezt tartom első kötetemnek: mert csupán technikai okokból (papír) kerültünk egy kötetbe hárman. Verses és prózai meséim gyermek-antológiákban jelennek meg rendszeresen: mesejátékaimat (A király pantallója; Aranytojás) több alkalommal közölte a Magyar Rádió.

1955 óta Pécssett élek, a Megyei Tanács Művelődési Osztályán dolgozom művészeti előadói beosztásban.

Jelenleg a pécsi bányászok 1937-es mozgalmáról írok elbeszélő költeményt és egyik mesejátékomat írom színpadra.

Írásaimban — még a finomabb lélekrezdüléseket csendítő versekben is — vallom a vers társadalmi jelentőségét; vallom, hogy az írás népünk boldogulásának művészi szolgálata.

Eddig megjelent kötetei:

SZÜRET Kötte 7,50 Ft
HÁROM KÖLTŐ (Boda István—
Pákolitz István—Petrovác István)
VERSEI Kötte 10,— Ft

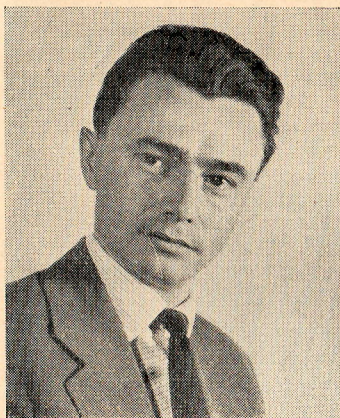
INTERMEZZO

Sárgult levelét libbenti a lomb,
nyújtóznak a barna faágak;
már kullog a nap, szúnyog raja dong,
tücskök monoton muzsikálnak.
Elpilled a szín, száz árnyalatát
szürkébe takarja az alkony;
hús vízbe merült zöldjét-aranyát
gyászolja a fűzfa a parton.

Illatszereit széthinti a park,
szirmos szekerén jön az este;
oly sűrű a csönd: belebotlik az ajk
szép szájadat újra keresve.
Csillag fut alá, jaj, nézd, hova hull?
fényt porzik a földig az íve...
Mint gyöngye madár, ki röpködni tanul,
reszketve dobog föl a szíved.

Zizgő jegenyén megbillen a hold,
mint partra csúszó kicsi csónak;
lány fűzfa a csilló vízre hajol,
s hull, hull a levél a folyóba.
Ajkunkon a szó nem buggyan elő,
s míg gyúl a szívünkben az áram,
áldott pihenő, boldog pihenő
lesz drága fejednek a vállam.

(„Szület” című verseskötetből)

PAPP LÁSZLÓ

Békésen születtem, 1928-ban. Családom parasztcsalád. Az elődök, már a török hódoltság idejében is, a Körösök vidékét lakták. Legszebb álmaikat itt nyelte el az alföldi szürke por és a fekete sár.

Édesapám már a géplakatos szakmához is értett. Negyvenkét éves korában halt meg. Tüdőbajban. Viszontagságos családi körülmények között végeztem el középiskolai tanulmányaimat. A békési Szegedi Kiss István gimnáziumban tett érettségi után Budapestre jöttem, és a Közgazdaságtudományi Egyetemen szereztem tanári diplomát.

A közgazdász diákszallók szobáiban születtek első verseim. Először néhány keserű gyermekkori emlék érlelődött bennem költeménnyé. 1952 óta írok és publikálok, kisebb-nagyobb rendszerességgel. Azóta keresem, kutatom a mások által még ki nem mondott szavakat, próbálgatom az el nem dalolt nótát.

A Magyar Ifjúság szerkesztőségében dolgozom a művészeti-irodalmi rovat munkatársaként.

Eddig megjelent kötete:

BORKOSTOLÓ Kötve 8,— Ft

FÉRFIKOR

Válamit eltűkolt az élet
Előlem, mikor gyermek voltam;
Ezt a titkot kell megkeresnem,
Most, a dübörgő férfikorban.

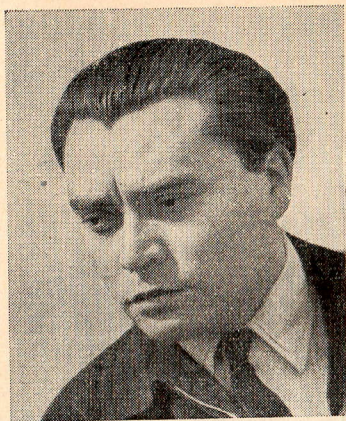
Nekivágtam a nagyvilágnak,
Úttalan-úton áthaladtam.
Ósdi eszmék korhadt hídjai
Recsegték-ropogtak alattam.

Sorsom ezerszer harcba rántott;
Eddig még győztem, hiszen élek.
Egyet kérek a küzdelemhez:
Tisztán lássak, ha messze nézek.

Jelölje utam fénylő csillag,
Súgja a szívem, merre tartsak,
Hogy embernek és harci bárdnak
Büszkén és tisztán megmaradjak.

(„Borkóstoló” című verseskötetből)

RÁKOS SÁNDOR

Kálmánházán, Szabolcs megyében született 1921. november 25-én. Édesapja néptanító volt. Iskoláit szülőhelyén, majd később Hajdúnánáson és Nyíregyházán végezte. Már kora ifjúságában írogatott verseket, első írásai — versek, novellák — már középiskolás korában megjelentek. Évekig nehéz körülmények között, korrepetálással kereste meg kenyerét.

A felszabadulás után Nyíregyházán dolgozott mint újságíró; később Pestre került. 1946-tól 1948-ig a Kultusz-minisztérium ösztöndíjasa, azután ismét újságíró, majd lektor. Ma kizárólag írói munkájának él. Verseket ír és mint műfordító, és kritikus is tevékenykedik. A közeljövőben nagyobb prózai mű megírásába kezd. 1958-ban költői munkásságáért József Attila díjat kapott.

Eddig megjelent kötetei:

FÉRFIKOR	Fűzve 3,— Ft
A TŰZ UDVARÁBAN	Fűzve 4,— Ft
SZEGÉNYEK VONULÁSA	Kötve 9,50 Ft

EGY KISMADÁRHOZ

Égi vándor,
ági élet,
csöppnyi társam
vagy nekem —
lángol, éget,
közös az a
szerelem.

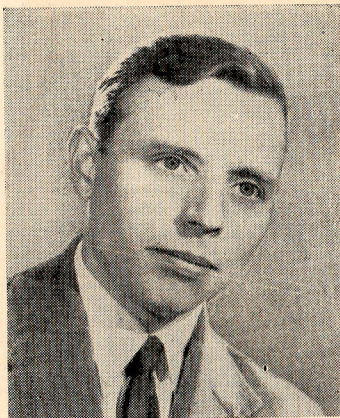
Fára röppensz,
fűre szállasz,
jegyesed a
föld s a lég;
átnyilalló
áram: vár az
olthatatlan
messzeség.

Dallal hívod
a hajnali,
a tűz-istent,
a Napot;
s ha elfárad,
daloddal is
pihenteted,
altatod.

Könnyű néked,
halhatatlan!
Szíved mindent
befogad.

Testvérem vagy,
örök dallam,
hadd bízzam rád
magamat!

(„Férfikor” című verseskötetből)

SIMON ISTVÁN

1926. szeptember 16-án született a Veszprém megyei Bazi községben, a várromokkal, erdőkkel borított Bakony lábánál, kisparaszti családban. Gyermekkorának élményeit is a paraszti környezet, a betyársírok, erdészlakok, kéklő szőlőhegyek ősi tája határozta meg. Középis-

kolút, részben magánúton, a sümegi Kisfaludy Sándor Gimnáziumban végezte, ahonnan a háború utolsó esztendejében katonának vonult be, majd hadifogolyként két és fél évet töltött a Kaukázusban, ácsként dolgozott a Majkop környéki olajtelepeken az Elbrusz alatt. Hazatérése után, 1948-ban érettségét tett és beiratkozott a budapesti Tudományegyetem Bölcsészeti karára, ahol 1952-ben megszerezte a tanári oklevelet. Az egyetem után újságíró s egy ideig az Új Hang című folyóirat főszerkesztője volt. Versei a negyvenes évek végén kezdtek megjelenni a Csillagban s más lapokban, és akkor még főként a paraszti élet, a kisemberek világa szolgált meg bennük, majd a világ egyre tágabb kifejezési lehetőségei és problémái foglalkoztatták a költőt. Több ízben járt külföldi tanulmányúton; Európa néhány országát és a Szovjetuniót, 1957 őszén pedig beutazta a Távol-Keletet és Délkelet-Ázsiát — Kínát, Koreát, Vietnámot is. A „Jangce vitorláí” című kötete erről az utazásról és élményeiről ad beszámolót. Ugyanakkor versei háttérében ma is ott áll a szülőföld harmónikusan szép, hegy-völgyes tája, a Jalu egyre inkább változó világa. 1955-ben Kossuth-díjat kapott.

Eddig megjelent kötetei:

ERLELŐ NAPOK	Fűzve 3,— Ft
FELHŐ ARNYÉKA	Kötve 9,50 Ft
HAJNALI LAKODALMASOK	Fűzve 7,— Ft
HIMNUSZ AZ ERTELEMHEZ	Fűzve 3,— Ft
NEM ELEG	Fűzve 6,— Ft
PACSIRTASZÓ	Kötve 16,— Ft
TANÚ VAGYOK	Fűzve 8,50 Ft
A JANGCE VITORLÁI	Kötve 21,50 Ft

JÖSSZ MÁR AZ ÚTON

Jössz már az úton valahol,
mintha látnám, a könnyű szandál,
mert június katlanja forr,
az aszfalton ruganyosan jár.

A forró szélről, ami fúj,
a fa, mint alvó eb, fölérz.
Te jössz ott? Várom, hogy kibújj
A zöld mögül és hazaérkezz.

Még nem te vagy; valaki más.
Ez se, amaz se; mások jönnek.
Mint méhecskét az az akác
percenként, valakit kiröppent.

De érzem már, hogy nemsoká
a lépcsőn mégis csak te lépsz fel,
és tele lesz veled a nyár,
nevető száz meg akácmezzel.

1957

(„Pacsirtaszó” című verseskötetből)

A
KÖZELJÖVŐBEN
JELNIK
MEG:

Carducci

VERSEINEK
GYŰJTEMÉNYE

★

KERESSE FEL
AZ ÁLLAMI
KÖNYVTERJESZTŐ
VÁLLALAT
KÖNYVESBOLTJAIT!

F. k.: az Állami Könyvterjesztő Vállalat igazgatója
Fel. szerk.: Rajka Agnes – Műsz. szerk.: Rudas Sándor
Grafika: Bártfai László

593090. Terv Nyomda, Bp. V., Balassi Bálint u. 21-23.